

Plamteći san savršene noći

U blijedoj iskri i dubokoj tajanstvenosti

Kiša. Nijemi odraz tvog lica
nalik brzim povratcima. Još nije vrijeme.
Danima je lagano kišilo ulicama.
Poduzetan um i svakodnevna odsutnost.
Noćna neonska svjetla što pate uz vrišteću svjetlost;
fatalna histerija, razočaranje.

Nema ničega novog.
Ima osamljenih balkona.
Običaj je da na rubu tišine bude mutna svjetlost
a jutra pomiješana s mirisima vinove loze
pod bosim nogama; u jesen puno lišća.
Tornjevi, novi sumrak. Na obzoru nazire se
svjetlost.
Na groblju s nadgrobni pločama bez imena
i bez drveća, slova blijeda od godina.

Daleko su dani tvog starog sjaja,
blistavila stupova. To mi kažu stara pročelja,
vrijeme koje neumoljivo teče, prašina u sobama,
drevni dolap što se okreće u prostoru. U vrtu,
ruža nameće monoton ritam koji izaziva pozornost
prolaznika
(hodočasnika što izviruje među ruševinama
privučeni melodijom tvog pjeva).

Putovao sam s tvjim imenom po putovima želje,
s nemirom u grudima nalik iznenadnoj eksploziji
što bukti
daleko od starih imena i vjerovanja; uz drevni plug
što
je s dna brazde iskopao presladak izvor prepun straha
i ljepote.

Ima noći
kad nemiran vjetar svoje sablasne sjene
vraća njihovome prirodnom postojanju.

Ponovno sam postao povratnik iznad krilatog
parapeta tvoje noći.
Iznad tebe, zbog koje vjetar postaje suzdržana
glazba.

Iznad tebe, morskoga vala koji se pruža daljinama
i divljim
pustošima, tihim prostranstvima, koji se
javlja u poljima,
klesanome kamenju, dovratniku,
svodovima i lukovima
podignutim u čast te svjetlosti što se rađa
u dolinama
gdje izviri potok, život i zenit mojih
putničkih snova,
labirint sanja, posjed i prostranstvo
mojega univerzuma.

Vraćam se vrtovima do tornjeva i dvorišta
kako bih
na praznim brežuljcima podigao
promatračnice,
kako bih plovio u glazbi šutljivog
sumraka.

U tvjim ruševinama – u oluji, rogožini.

Nema ničega osim odjeka
sati u kojima si ti vrlo profinjeno trajanje,
pustoš i izvor, plava ustrajnost, sjaj
koji je ispunio dolinu u kojoj se rađa lice noći.

Dok spokojno spava
u polju s djetelinom i naočigled plovi
poput pješćanih ruža, uz noćne sjene i očaj,
zadržava se spori sumrak,
slatko predvečerje savršenih usana.
U tebi oživljavaju sva mjesta
koja je dotakla tvoja glazba; zima ludo
treperi dok pri svojem kozmičkom kraju blista
mjesec,
dok spavaju srebrni konji sedefastih griva.

I na kraju tvog sna, bdio sam nad poljem
u kojemu ti stanuješ. Promatrao sam zelene doline
kako bih ti između glinenih mora i zore
napravio baldahin od jedinstvenoga cvijeća
koje se rađa iz obrisa koji je stvorilo iznenađenje i
želja da na brzini
zaustavim iznad krilatih zidnih vijenaca i stabla
trešnje,
uz samoubilački razum i vesele oblake,
iznad grada koji obiluje labirintima u kojemu ništa
nije vječno.

Ti si istina koja drži nadu za ruku

Plamteći san savršene noći.
Okoliš, susret, povratak
u prostrani Univerzum. Misao da te imam.

Ti si početak i kraj puta kojim dolazim do svega;
sudbina mi je dala da posjedujem sve tvoje,
vrt i labirint beskonačnih zvijezda,
varljivu svjetlost krijesnica,
jedinostveni obris beskrajne noći.

Vrtlože, ti si prostor što ulazi u područja
jedinostvenih oblika, kamen temeljac sna.
Nalaziš se među tornjevima, među prostranim pla-

vetnilom,
među vječnim monologom
kamenja i vode na putu u morske delte.

U mojoj okolini odvija se mnoštvo susreta,
srce pati zbog boli; u vrtlogu.
Život s komadićima prostora, s rubovima što
ranjavaju
klasičan je otok gdje se moja žeđ odmara od ljubavi.
Ti znaš kojim putem treba krenuti da bi se došlo do
svega.

Danas, dok sjedam ovamo prisjećajući se i
obnavljajući uspomene na sve ono što sam učinio i
što sam propustio učiniti,
na dane koje su zacrtali letovi velikih ptica,
ti si rijeka sa zelenim kristalima,
s prostorima a kojima se ocrtava nada,
možda i jeka na nasipu smještenome na rub ponora
za koju mislim da je u velikoj praznini zaustavlja
tvoja ruka.

Ti si vrt i promatračnica, labirint sjećanja
na odlazak i dolazak okovanog vremena, sklonište
i obzorje od nježnosti s previše slatkoga neba,
sa satima za pređenje, iz koje se sve rađa:

predvečerje, njegova ljepota, profinjene nijanse,
akacija, polje
po čijim rubovima uz prolaznike prolazi i život
a ptice tiho lete.
Sve moje misli posvećene su tebi
jer rađaju se iz svega što si ti,
iz jasnoga i savršenog zrcala čiste slike i
prostranih krajolika u kojima živi ljubav.

Ali ne

Ja pišem
osjećam
pokrećem se
čak i sanjam u koncentričnim krugovima.
Uz sjenu usmjerenu prema boli noći,
pomalo umirem brojeći ponore
kojima idu moje godine.

Ali ne,
nisu mlaki ni kamenje ni zidovi
ni sjene ni prozori;
mlak je pozdrav u kojemu se rađa
tišina.

Soba je prazna,
zid od cigle otporan;
čujem samo kako lepeće duša -
misao ukoričena
među stranicama jedne knjige.

Sa španjolskoga prevela

Željka LOVRENČIĆ

